

πατρὶς καὶ τὸ καθήκον κλίνεται κατὰ τὴν τρίτην
κι' ἢ τιμὴ κατὰ τὴν πρώτην.

Ἄς γραφοῦν τὰ τρία λόγια καὶ σὲ λάβαρα σεπτὰ
καὶ σημαίας διαφόρους,
ν' ἀνυψοῦν καὶ τοὺς ἀπόρους
καὶ τοὺς ἔχοντας λεπτά.

Μὰ καὶ σὺ μαζὶ μου τώρα
πάρε δύναμι καὶ φόρα,
καὶ κατὰ τὸ λιγερόν
τὸ σπαθὶ καὶ τὸ τουρέκι
νέον ἔσκα φλογερόν
ἔκ τοῖσ' αἰμεν, ἐκείνη.

Νέον ἔσκα τῶν ξυλῶν πρὸς τιμὴν τῶν Πανελλήνων.

Πατρὶς, τιμὴ, καθήκον, λόγια τρία,
ὅπου θὰ μείνουν μὲς' ἐστὴν ἱστορία,
ἔσεις φρονηματιστε,
καὶ νηστικὸς στίσιετε,
νὰ σὰς δοξάζουν πάντα
χωρὶς νὰ ξέρον γιάντα.

Πατρὶς μου, σὰν σὲ βλέπω νὰ γελῆς
καὶ τῆς κοιλιαῖς τρανῶν νὰ γαργαλῆς,
φωνάζω μὲ τρανὴ κλιζὰ
κι' αἰσθήματα μεγάλα :
καὶ τὴν δικήν μου τὴν κοιλιά
χαίδεις καὶ γαργάλα.

Μοῦ λένε πῶς στρατεύματα καὶ ἰσθλοὶ
θὰ γίνουσι γὰρ νὰ πάρωμε τὴν Πόλι,
κι' ἐγὼ κυττάωντας τὸ ψωμί
καὶ τὰ κοινὰ Ταμετα,
νὰ τὸ καθήκον κι' ἢ τιμὴ
σκοῦζω μὲ βουλιμία.

Πατρὶς μου λατρευτὴ καὶ τιμημένη,
σὰν βλέπω μὲ σπαλταῖς φορτωμένη
νὰ πηλαλῆς ἑλοταχῶς
σὰν φτεροποδαρούσα,
τοῦ πεποτουσίου μου μοναχῶς
κυττάζω τὴν πατούσα.

Ὅταν ἰδῶ Ταμία σου κανένα
μὲ τρόπο νὰ τὸ στρίβῃ γὰρ τὰ ξένα,
τότε μὲ πᾶνουν οἱ θυμοὶ
καὶ λέω : κουτανθῶποι,
νὰ τὸ καθήκον κι' ἢ τιμὴ
πῶς πάει' ἐστὴν Εὐρώπη.

Κι' ὅποταν ἀρχαίφιλός τις πᾶν
τάραχα τοῦ πηγαίνῃ νὰ ξεκάνῃ,
νὰ τὸ καθήκον, ἑμμανῆς
φωνάζω' στοῦς κυνώπας,
θαρρῶ καὶ τοῦτος συγγενεὶς
πῶς ἔχει' ὅτ' ἐς Εὐρώπας.

Πατρὶς, τιμὴ, καθήκον, λόγια τρία,
ὅπου θὰ μείνουν μὲς' ἐστὴν ἱστορία.
Μαζὶ καὶ χῶρια τὰ τιμῶ
καὶ νοιώθω μέσα μου καὶ μὲ
γι' αὐτοῦς, ποὺ κομπολόγια
δὲν κάνουν τέτοια λόγια.

Ἐπάνω' ἐστὴ σημαία μου τὰ βάζω,
πεζὸς καὶ καββαλάρης τὰ διαβάζω,
γι' αὐτὰ τὰ τρία πολεμῶ,
ἄλλ' ἂν, καθὼς ἐπιθυμῶ,
μὲ τοῦτα δὲν πλουτίσω,
μούντζιαις κι' ἐμπρός καὶ πίσω.

Ὁ Πρωθυπουργὸς λαλῶν καὶ τοὺς φίλους του φιλῶν.

Τζόγιας μου, δεχθῆτε τώρα τῆς ἀγάπης ἀσκαμὸ
καὶ κυττάξετε μαζὶ μου τὸν Προϋπολογισμό.

Ἄς τὸν ψάλουν ὄσοι φίλοι πᾶντων ὄρκο' ἄστονμά μου,
κι' ἔς τὸν πᾶντων τέτοιαις ὄραις
μὲ φωναίς, μὲ κλαπαδόραις...
τὸν ἀφίνω γιὰ σημαί' ἐστὸ μεγάλο Σύνταγμα μου.

Ὅποσ' ὀδηποῦν ἀνέταξ
τὸν ἕψησάμε κι' ἔφέτος,
κι' ἄλλο τι δὲν ἐχρειάσθη γιὰ τὸ τρώπαιον αὐτὸ
παρὰ μόνον ἓνας ὕπνος μὲ βαρὺ ρουχαλιτῶ.

Πῶς ἐστῆναξ γιὰ τοῦτον μὲς' ἀπὸ τὰ σωθικά μου,
τὸν συνώδευσαν ἀκόμη καὶ χασμουρητὰ δικὰ μου,
τὸν συνώδευσε προσέτι
καὶ χασοφύρη' Ἀναργύρου,
ποῦχει κανεὶ τὸ Ντοβλέτι
τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου.

Ὅ σεις φίλοι μου καὶ τζόγιας καὶ τοῦ κόμματος χρυσῆ,
δίνω λόγο καὶ παρόλα
πῶς θὰ κέρουν τέλος δια,
κι' ἂν ἀπὸ τὰ νέα πλούτη μείνουν μόνο τὰ μισά.

Ὅποσ' ὀδηποῦν ἀνέταξ
τὸν ἕψησάμε κι' ἔφέτος,
Πάρετέ τον καὶ πηδάτε μὲς' ἐστὴν στρουγγας τὸ μακρὸ
καὶ βαστάτε τὸν ψηλά...
τράβηξε κι' αὐτοῦς πολλὰ
μὲ τὸν Πρωτοπαπαδάκη καὶ μὲ τὸν Ἀλεξανδρῆ.

Ἄλγηθα τὸν κατάντησαν ὅπου κακό σου θέλει,
τὸν ἔλουσε πατόκορφα κάθε γλωσσῶ κουρούνα,
κι' ὁ Κρασιδῶτης Ρέπουλης τὸν ἔκανε κουρέλι,
κι' ὁ Πατρινὸς ὁ Γούναρης τοῦ τῆναξε τὴν γούνα.

Πάλι τοῦ στραπατοέρικαν τὰ νέα περισούματα,
τοὺς στόλους, τὰ στρατεύματα,
πάλι γιὰμὰ τὸν ἔβγαλαν μηδενικὸ καὶ μπόρα,
καὶ ντοῦνκουε τὸν ἔβρισαν σὰν ἀχρηστο' ἐστὴν κόρφα.

Ὅμως γι' αὐτὰ ποὺ τοῦψαλαν πεντάρη μὲ σὰς μέλη,
κι' ὄσο κι' ἂν ὀλιγώστετε τὸ κέντηο καὶ τὸ μέλι,
πάντα θὰ μείνῃ κατὶ τί, τζογούλας μου, γιὰ γλειψίμο
καὶ τῆς κοιλιαῖς σας τριψίμο.

Μ' ὄσα κι' ἂν τὸν λένε, μεγάλα καὶ πολλὰ βυσσοδομετ...
μ' ἔμπρὸς ἐστὸ χάλι του τρωπάτε...

ἢ πατρὶς, χρυσάει μου τζόγιας, τὸ καθήκον, ἢ τιμὴ
ἐπιβάλλει νὰ τὸν φᾶτε,
κι' ὄρσε' ὅτ' αὐρελίμα του
καὶ' ἐστὴν σωφρέλιμα του.

Πάρτε κι' ἄλλο μου φιλέ...
τζόγιας, ὄρα σας καλῆ,
ἐκουράστηκα πολὺ
καὶ τὸ ζέπλωμα διψῶ,

και σφαλδώντας την Βουλή
φεύγει για την Αϊδηψό.

Ἡ μπόμπικα τῆς Βουλῆς καὶ πάταγος πολυῶς.

Αὐτὰ τοῦ Κόντε λέγοντος, ἐν λιγοῦρῃ φωνῇ
'στὸ Παρλαμέντο βρόντησε μὰ μπόμπ' ἀληθινή,
πούχε και δυναμίτιδα και ντρογλυκερίνη,
κι' ἀμύσως τᾶχασαν αὐτοὶ και τᾶχασαν' κι' ἔκεινοι,
κι' ἀκαμαντόπους ἔτρεχε καθέννας Ἀστυνόμος
και τῆς Βουλῆς τὰς πτέρυγας συνεῖχε κρούς τρόμος.

Περίτρομος ἀνέκραξε κι' ὁ Φασουλῆς ἔκει:
μὲ μπόμπικαις ἀνταμείβεται τόση ρητορικῆ.
Πῶς τρέμω... πέφτει... νάτην νάλ..
'πίσω μου σ' ἔγω, Σατανᾶ,
κι' ὁ Κόντες φώναζε ξενά:
νίπτει κι' ἴγω τὰς χεῖρας μου και δὲν ἀνακατεύομαι,
κι' ἀφοῦ κι' ἢ μπόμπικαι ἀρχισαν παῖω νὰ πολιτεύομαι.

Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ δ'ιάλεξαν νὰ ρίξουν μπόμπικαις τώρα,
ποῦ τῆς Πανδώρας τὸ κουτί για μὰς σκορπιῖει δῶρα.
Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ δ'ιάλεξαν νὰ κάνουν τέτοιο δράμα
σήμερα, ποῦ στὸν τόπο του στέκει τὸ κάθε πρᾶμμα,
κι' ὁ Κόντες λέγει σοβαρῶς ἀπὸ τὸ μέγα βήμα
πῶς εἶναι πλέον περιττὸν νὰ κυδερονᾶ τὸ κράτος,
ἄφοῦ ἔμπορεὶ και μόνο του νὰ πᾶρ σ' ἔλα πρᾶμα,
και μελετᾷ στὴν Κέρκυρα νὰ γίνῃ Κιγκινάτος.

'Δὲς καιρὸ ποῦ ρίχνουν μπόμπικαις τώρα μέσα στὴ χαρὰ
και σ' αὐτὴ τὴν εὐτυχία,
ποῦ μὰς τρέχει συμφορὰ
μὲ τοῦ Στόλου τὰ λαχεῖα.

Κι' ἔλεγε στὸν Περικλέτο σοβαρῶς ὁ Φασουλῆς:
φεύγε φεύγε τὰ λαχεῖα για νὰ χάακρη ἀσφαλῆς.
Μὴ σὰν πρῶτα μακαρίζῃς, Περικλή, τοὺς κερδιόμενους,
τοῦταντίον τοὺς καυμένους
ὁ καθέννας συμπολίτης πρέπει τώρα νὰ τοὺς κλάφῃ..
'πῆγαν τὰ λεπτὰ νὰ πάρουν και τοὺς πῆγανε στὴ χάψι.

Κρίμα κρίμα στὴ χαρὰ των,
'Ὅσποδάρε Περικλέσκο...
'βγήκανε τὰ νοῦμερά των,
μὰ τί κέρδισαν ; ... τὸ φρέσκο.

Τὶ χαρὰ μας !. ἀπὸ κέρδη τὴν γλυτώσαμε φτηνά,
κι' ἂν ἐφέτος νοῦμερά σου
κληρωθοῦν για συμφορὰ σου,
ρίξει τα μὲς στὸ κοφοῖνι, μὴν τὰ πᾶς στὸν Κοφφινᾶ.
'Ἡ χρονιὰ θαρρῶ πῶς εἶναι για τοὺς τυχεροὺς κακῆ..
μὴν κερδίσῃς τὸ λαχεῖο νὰ μὴ πᾶς στὴ φυλακῆ.

'Δὲς καιρὸ ποῦ ρίχνει μπόμπικαις κάθε βλάκας και γεγῆς
τώρα μὲς στῆς ἐκλογαῖς,
ποῦ μὲ φρόνημα κυττάζω κάθε ρεκτινη ἐκλογέα
και Μερκούραρος φωνάζουν και Πυρρῆ μιχθίτω γαῖα.

Τὶ καιρὸς για μπόμπικαις τώρα, ποῦ μὲ μοῦτρ' ἀκτινοβόλα
χαίρετον ἐδῶ κι' ἔκει
Σύμβουλοι Δημοτικοί,
και μὲ μὰ μεγάλη σκάλα και μὲ λίγη μόνο κῶλλα
κάνουν τὴν ἐμφάνισιν των εἰς τοὺς τοίχους γύρω γύρω,
κι' ἔτσι τὴν ἀθανασία ἀσφαλίζουν τὴν ἀγῆρω.

Γιὰ δὲς καιρὸ, ποῦ τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς κάνουν μπόμπικαις κτύποι
νὰ βγάδουν ἀγουρίδα
τώρα ποῦ για πατριδα
τίποτα δὲν τοὺς λείπει,
παρὰ μὰ μπόμπικα μοναχὰ νὰ τοὺς ἀναστατώσῃ
κι' ἔτσι ν' ἀφῆσουν πᾶ κι' αὐτοὶ τὴν προστυχὰ τὴν τόση

και τῶν ἀγροίκων των ἠθῶν τὴν πρώτη τὴν ἀφέλεια,
και στὸ σωστοῦ πολιτισμοῦ νὰ φθάσουν τὴν ἐντέλεια.

Τοῦ Περικλέτου ρίμα 'στοῦ Σακουλε το μνημα.

Μεγάλη μὰς ἐτάραξε θανά...
ἐνάθεε κείσαι τώρα, ψωμοζήτη,
κι' εὐλόγησ' τὸ Ρωμικὸ ἔθρησι
τὸν πρῶτο κυνικό μας συμπολίτη.

Τοῦ κυνικοῦ δὲν εἶχες τὸ πιάρι,
μήτε τοῦ Διογένη τὸ φανέρι,
ἀλλ' ὅμως μέγα καύχημα θὰ μείνης
τοῦ κυνισμοῦ τῆς νέας Ρωμηοσύνης.

Κλαῖωμεν ἀντιπρόσωπον μεγάλον
τῆς τεμπέλιχας ἐμοῦ και τόσαν ἄλλον,
ποῦ μὲς στῆς δόξης ἤθελε τὸν τόπο
χωρὶς δουλειὰ νὰ τρέφεται και κόπο,
κι' ἀκούγανε βρισίδια και κατάρακις
ἔκεινοι, ποῦ δὲν τοῦδιναν δεκαρῆκις.

'Ὅταν ἐμπρός μου σ' ἔβλεπα βρωμιάρη
και κυνικό τῶν δρόμων διακομιάρη,
θαρροῦσα πῶς κυτῶ τὴν Ρωμηοσύνη,
ποῦ σὰν τὸν Σακουλε ποθεῖ κι' ἔκειτη
χωρὶς δουλειὰ καθεὶς νὰ τὴν βραδεύῃ
και μὲ τὴν ζητηγιά νὰ θριαμβεύῃ.

'Ἄν κι' εἶχες γίνε: μὰ προσωπικότῃς,
ἐν τούτοις ἢ πολλῇ σου κυνικότῃς
δὲν σ' ἔκανε και τίτλους νὰ ζητῆς,
κι' ἐν μέσῳ τῆς ζωῆς σου τῆς ἐντίμου
δὲν ἐξετέθῃς οὔτε Βουλευτῆς,
ἀλλ' οὔτε κἄν για Σύμβουλος τοῦ Δήμου.

Κοιμήσου, Σακουλε μου, τὸν αἰώνιον,
και πηθῶν' στὸ κράτος τὸ δραιμόμιον
μετὰ καιροῦς και χρόνου για τίμη
νὰ στήσουν και δικά σου προτομάς.

Δεκαρῆκις, ὦ ἡμέρι προσφιλές,
γυρεύει και νεκρὸς ὁ Σακουλες.
Σὺ τίμησε και τοῦτον τὸν τεμπέλη,
ποῦ ξέρεις Σακουλεδὲς νὰ τιμᾶς..
δὲν εἶναι για τὰ μάτια κι' ἢ Πεντέλη,
μὰ για νεκρῶν και ζώντων προτομάς.

Τώρα κι' ὁ κορυφαῖος ψωμοζήτης
θὰ γίνῃ προγονός μας μακαρίτης.
Κλάψε τον, Ρωμηοσύνη τῶν συγχρόνων,
και σῆμα μὲ μακροῦτσι ναργιλῆ
νὰ βλῆπῃς μὲς στὸς ἰσκιούς τῶν προγόνων
κι' αὐτὸν τὸν κυνικό τοῦ Σακουλε.

Και καμώσιες ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Ἰωάννου τοῦ Περδίου θῆβγους Παιήματα,
τῆς Κυπριακῆς του Μούσης ζωπᾶ σκιρτήματα,
ποῦ μὲ φρόνημα γενναῖον και διάπυρον ψυγῆν
τῆς ἐνώσεως τὸν πῶθον ἐκδηλοῦν και τὴν εὐγῆν.
Σ' ἔνα τόμον, ὅπως γράφει, θὰ τὰ βάλῃ τὰ πτωχὰ,
και καθεὶς θὰ τ' ἀγοράζῃ δρῶ σελίγια μοναχὰ.

'Ἀναμνήσεις Κορηθίας και Μανώλη Ταβανῆθῃ,
ἐν τῶν Ἡμερολογίων, ποῦ τοῦ πρέπει ἔτσι πρώτη.
Γλαφυρότατον καθ' ἔλα πρὸ πολλοῦ στὴν Πόλι βγαίνει,
τέρψης και για τοὺς ὄλιγους και για τοὺς πολλοὺς ἐν γενεῖ.